

der, ikke er, hvad jeg kalder Frihed. Der indeholdes, om jeg ikke feiler, en Regel, der, hvis jeg maa udtrykke den med Ord, som ere bekendte fra et tidligere Forhold, kunde formuleres saaledes, at Majoriteten er Lovens og Lovens Ende. Og det kan nu være meget godt; men det kalder jeg ikke Frihed. Jeg troer derimod, at Regulativer og Forretningsordener, forsaavidt de gaae ud paa at skaffe Frihed, gaae ud paa at skaffe dem, der ikke ved at være Majoritet selv ere Lovens og Lovens Ende, saa gunstig en Stilling, som det kan bestaae med, at Realitetspørgsmaalene afgøres af Majoriteten. Og det var kun det, jeg vilde bemærke.

Formanden: Da det, hvorom der for Eiben handles, er det Forslag, som jeg har gjort i den Hensigt, at faae et formelt Spørgsmaal afgjort, vedkommende Forretningsgangen, inden man gaaer over til Hovedsagen, saa maa jeg tillade mig at bemærke, at det forekommer mig at være ganske ubespiet, naar der har været Tale om et Brud paa Forretningsordenen. Det er netop paa Forretningsordenens 29de Paragraph, at Forslaget er støttet, og hvorvidt Rigsdagen vil gaae ind paa, under de foreliggende Omstændigheder, at anvende den 29de Paragraph, det bliver naturligvis dens Sag at skønne. Jeg har ingenlunde kunnet troe, at nogen af Rigsdagens Medlemmer, som der blev yttret, skulde blive overrasket ved disse Forslag; jeg har troet, at ders ved, at det blev anmeldt ved Opflag i Salen, at Undringsforslag ville til en opgiven Tid henligge paa de ærede Medlemmers Bladser, var der gjort Tilstrækkeligt for at bringe disse til Vedkommendes Kundskab. Jeg har overhovedet med Hensyn til det, der her foreligger, virkelig ikke kunnet tilegne mig den Betragtningssmaade, som har gjort sig gjældende, idet nemlig Undringsforslagene kun gaae ud paa at have et Vaand, som den forenede Rigsdag har paalagt sig selv ved sin Forretningsordens 7de Paragraph, og i Forbindelse dermed at foretage nogle Rettelser i de følgende Paragrapher, paa at gjengive Rigsdagen en Myn- dighed til, naar det påagjældende Tidspunkt kommer, at tage sin Beslutning i den ene eller anden Retning, som man da mulig kunde finde

ønskelig. Naar det saaledes vil erindres, at Forretningsordenens 7de Paragraph paalægger, at der, paa et vist Standpunkt, altid skal nedsættes et Udvalg, og Forslaget kun gaaer ud paa, at det skulde beroe paa Rigsdagens Forgødtbefindende, om et Udvalg skal nedsættes paa et senere Standpunkt af Sagen, saa har jeg umuligt kunnet troe, at det, at man agter at forstaae Rigsdagen en saadan Frihed, kunde være forbunden med nogen sær Betænkelighed. Dette skylder jeg mig selv at bemærke med Hensyn til, at jeg har gjort dette Forslag.

Det er af en meget æret Rigsdagsmand bemærket, at, naar man ikke gif ind paa dette Forslag, saa kunde man betragte den Forhandling, som finder Sted idag, som en første Behandling, og da i den forenede Rigsdags næste Møde stille denne Sag til anden Behandling, og lade denne gaae forud for den første Behandling af den Hovedsag, som foreligger Rigsdagen. Jeg er ogsaa af den Formening, at denne Fremgangsmaade, dersom det Forslag, jeg har stillet, ikke skulde vinde Rigsdagens Bifald i Overensstemmelse med § 29, da maa kunne følges, og jeg antager, at i dette Tilfælde følger det af den 13de § i Forretningsordenen, at der ikke bliver Spørgsmaal om en kvalificeret Majoritet. Det hedder nemlig i den 13de §: „at Forslag, der angaae Rigsdagens indre Anliggender, maae ikke foretages, uden at have været anmeldte i et foregaaende Møde“, — men idetmindste maa dog vel Forhandlingen idag kunne betragtes lige med en Anmeldelse; og derefter: „Rigsdagen beslutter da, om, og, efter Forslag af Formanden, paa hvilken Maade disse Sager skulle behandles.“ Naar jeg altsaa da foreslaaer, at denne Sag næste Gang foretages til endelig Behandling, saa troer jeg, at det er berettiget efter selve den 13de § (Schack: Tor jeg bede om Ordet!) Det hedder derefter: „dog maa intet Forslag af Rigsdagen vedtages i samme Møde, i hvilket det først foretages“; men man kan dog vel ikke nægte, at denne Behandling idag er en Foretagelse af Sagen, og jeg troer derfor ikke, at man kan være tvungen til to Behandlinger paa en saadan Maade, at man skulde behøve den 29de § for at løses fra dette Vaand.